

Tuần Báo Vô Vi

20 tháng 5 năm 2012

Số 82

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Nhiều người còn nuôi bản chất ghen ghét thì phải làm sao ?
- 2) Làm sao thanh tịnh được ?
- 3) Xứ Pháp năm nay lụt rất nhiều nơi, tại sao ?
- 4) Người đời hay ham vui thì sao ?
- 5) Người đời ai ai cũng muốn có tiền vô và tu tiến tại sao ?
- 6) Hôm nay Bé phải đi dự cuộc vui của bạn đạo Paris, Bé nghĩ sao về việc này ?
- 7) Bé thường nói người tu thanh nhẹ sẽ được phước nhiều hơn người thường tranh chấp ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 11 tháng 10 năm 1993 1) Hỏi : Nhiều người còn nuôi bản chất ghen ghét thì phải làm sao ? Đáp : Thừa, những người ấy luôn luôn tự chuốt lấy sự đau khổ và tối tăm trong nội tâm, rất khó được bình an. Người tu thiền mà còn ghen ghét thì bộ đầu nặng và thiền không được lâu, rất khó đạt được sự thanh tịnh của nội tâm. Kệ: Tự hành loạn động ngấm ngấm bực Khó tiến khó tu khó thực hành Tạo nợ trần gian không tự dứt Khổ mà không biết tướng mình thanh.	Ngày 12 tháng 10 năm 1993 2) Hỏi : Làm sao thanh tịnh được ? Đáp : Thừa, phải siêng năng cần mẫn hành pháp thì mới giải bỏ được nghiệp chướng mang theo nhiều kiếp, thì mới tới sự thanh tịnh sẵn có của Trời Đất đã ân ban. Kệ: Hành đạo tự tiến tự chuyển bàn Quy không thanh nhẹ tự tâm an Một mối thanh bình trong thức giác Chuyển tiếp hành tu cảm cảm an.
Ngày 12 tháng 10 năm 1993 3) Hỏi : Xứ Pháp năm nay lụt rất nhiều nơi, tại sao ? Đáp : Thừa, luật như quả, có yên cũng phải có lụt, từ xa xưa cho đến ngày nay đều có. Nhờ bão lụt con người mới chịu moi óc của chính mình mà phòng bị cho kì tới. Cuối cùng chỉ biết than rằng: Làm gì cũng không bằng ông Trời làm, thì mới gọi Thiên cơ. Ngược lại, người tu thiền kính trọng luật Trời, không dám phá khuấy đất đai thiên nhiên để mưu lợi, cho nên bớt được sự nguy hại về sau. Còn người đời thì chỉ biết tính tới vì lòng tham mà tự hại, cuối cùng khổ cũng một mình chịu thôi. Kệ: Đấu tranh tranh đấu tạo sanh tòi Khổ cảnh tự mang chẳng có ngôi Sát hại duyên Trời ta tự khổ Chẳng thành chẳng bại khó trao đổi.	Ngày 13 tháng 10 năm 1993 4) Hỏi : Người đời hay ham vui thì sao ? Đáp : Thừa, người đời thường ham vui là vì không biết được sự khổ ở tương lai, sau tiếng nhạc rồi là căn phòng lạnh lẽo, chẳng biết được giá trị của sự thanh tịnh là sao! Cho nên người đời thường khi than vãn sau khi bị mất tiền của. Kệ: Thanh tịnh làm sao đổi được vàng Người đời lạnh lẽo lại buồn than! Biết tiền biết bạc chẳng cần tu Tịnh động bất thường khó bạc bàn.

Ngày 14 tháng 10 năm 1993

5) Hỏi : Người đời ai ai cũng muốn có tiền vô và tu tiến tại sao ?

Đáp : Thưa, người đời ai ai cũng muốn có tiền và tu tiến, tại vì lúc giáng lâm làm người đều có một khối óc tự do như nhau. Óc lúc nào cũng nhẹ hơn xác, lúc nào cũng muốn thoát chứ không muốn bị ràng buộc và giam cầm. Muốn có tiền tức là muốn tự rời khỏi lãnh vực ràng buộc. Chỉ có tu thiền thanh tịnh là thích hợp nhất, sẽ có cả hai. Thiền tức là không xài phí và đua đòi ngoại cảnh, thanh tịnh là bước vào lãnh vực an nhiên tự tại và sáng suốt, rất thích hợp cho chiều hướng đi lên và tự cứu.

Kệ:

Minh tâm kiến tánh chẳng còn mưu
Giải tỏa phiền ưu tự đạt ưu
Trí não thanh bình tâm chẳng động
Về không thanh nhẹ chẳng còn mưu.

Ngày 15 tháng 10 năm 1993

6) Hỏi : Hôm nay Bé phải đi dự cuộc vui của bạn đạo Paris, Bé nghĩ sao về việc này ?

Đáp : Thưa, Bé có cơ hội chung vui với bạn đạo là điều quý, có cơ hội sống gần gũi nhau và bàn bạc những chuyện cần thiết. Một buổi cơm chay và tụ họp trong ý thiện lành kết hợp thành một khối tình thương nho nhỏ, kẻ xa và người gần đều có cơ hội gặp nhau.

Kệ:

Tình thương kẻ trước người sau hội
Tạo cảnh chung vui tự nuốt trôi
Nguyên lý Trời ban tình cao đẹp
Tương giao bình đẳng chẳng sang tôi.

Ngày 16 tháng 10 năm 1993

7) Hỏi : Bé thường nói người tu thanh nhẹ sẽ được phước nhiều hơn người thường tranh chấp ?

Đáp : Thưa, người chịu dày công tu luyện tâm thân thì lúc nào cũng khỏe mạnh và may mắn hơn người thường. Tại vì họ đã dứt khoát được những sự động loạn trong nội tâm.

Thuyết Pháp I (tiếp theo)

...
Người đời vì tánh tham phụng dưỡng cái phàm ngã rồi biến chất kinh kệ làm điều sai quấy tư lợi. Cái đó tới giờ phút lâm chung ăn năn không kịp. Lập cho mình có địa vị thế gian nhưng mà rốt cuộc sự đau khổ về mình. Địa vị đó không có giúp đỡ được, chỉ giết tâm tư của mình và kéo phần hồn mình đi xuống không có đi lên. Tôi chưa hiểu được tới giờ lâm chung tôi sẽ đi đâu?

Còn cái pháp này, các bạn tu, các bạn sửa rồi các bạn tự đi được thì các bạn phải xác nhận rằng tôi đã tự giải thoát, sự chết tôi không có nghĩa lý gì. Chính bạn xác nhận mới kêu bằng đúng tiến. Còn nếu người khác xác nhận cho bạn còn lu mờ không có đúng đắn. Cho nên mỗi mỗi sự vấn minh cho chúng ta thấy cái gì cũng phải có bằng chứng. Chính chúng ta chứng kiến được và thực hành mới kêu là chơn pháp. Cho nên, nhiều người đã ý thức rõ và tự hành thì thấy rõ cái pháp này. Cho nên, nó giúp đỡ rất nhiều về tâm linh, sức khỏe, tâm thân được an lạc. Như tôi hiện tại, quá trình thể xác của tôi các bạn đọc qua cũng biết rồi, cái tim tôi bị lớn, thận bị yếu, tôi chỉ biết cương quyết hành cái pháp này để chi? Để tôi gặt hái được nếu mà tôi có thể trị tôi hết những cái căn bệnh hồi hộp và đau lưng vậy, tôi sẽ truyền cho mọi người miễn phí. Thì ngày nay tôi thấy kết quả, năm nay tôi năm mươi tám tuổi, tôi thấy sức khỏe tôi vẫn dồi dào làm việc nhiều hơn xưa, làm việc nhiều hơn tuổi trẻ không có thấy mệt, ngủ ít hơn, làm việc nhiều hơn, vẫn tươi tắn, vẫn khỏe mạnh. Thành ra tôi cống hiến cho tất cả các bạn đạo ở đây để nghiên cứu và tự nghiên cứu và tự kiểm chứng lấy mình trong lúc chưa công phu và công phu rồi sẽ thế nào. Tôi nhiều khi tôi kỹ lắm, tôi đi rọi kiếng cả bộ đầu, coi bộ đầu tôi có hư hao gì không? Có làm hại thần kinh tôi không? Tôi đi Việt Nam có Lý Hồng Chương ông rọi kiếng hết kỹ bộ đầu, không sao, normal đảng hoàng rồi, rồi tôi mới dám phổ biến cho người ta. Mỗi mỗi sự vấn minh không cho phép chúng ta làm ầu, làm đầu đó nó phải đúng đắn, thật sự tăng sức khỏe hay là không mình phải truyền cho họ. **Trừ phi những người học cái pháp này làm không đúng, rồi bám qua cái pháp khác, rồi thờ cúng, rồi nhờ thiêng liêng**

nhập xác thì tự nhiên mình phải chịu. Bởi nguyên lý nó rõ ràng: mở cửa đón ma thì ma nhập, đón quỷ thì quỷ tới, chớ không có gì hết! Cho nên, chúng ta ở đây khứ trước lưu thanh, khai thông mỗi nẻo hóc thì không có sự ô trược xâm nhập. Nếu làm đúng thì tự cứu mình mà thôi, không có xen xía vô chuyện thiên hạ. Tôn giáo nào cũng là Thượng Đế an bài. Tôn giáo nào cũng là tốt đẹp chỉ hành giả tam tởm và biến chế sai lầm mà thôi. Chớ thực hành cho đúng rồi thì Thượng Đế cũng ban ơn lành và cũng hòa hợp với chúng ta. Bởi vì chúng ta nguyên căn rút ra bởi Thượng Đế. Bây giờ chúng ta ăn năn trở lại với Thượng Đế thì không bao giờ chúng ta bị kẹt nữa. Cho nên, phương pháp công phu này nó hỗ trợ cho tinh thần, hỗ trợ cho thể xác tiến hóa mau lẹ và thay đổi cuộc sống của chính bạn. Nhiều người Mỹ cũng vậy, trước kia ở Việt Nam đã học với tôi, ngày nay tôi qua đến Canada họ đến thăm tôi, họ nói: tôi con người hoàn toàn thay đổi, chính họ xác nhận họ như vậy, tánh tình tôi không phải như hồi trước nữa nhưng mà giờ thiên tôi đã thấy ông. Ngày nay tôi phải tự đích thân lái xe từ California đến Montreal thăm ông. Mà cái chuyện giữa người mà người ta làm đúng đắn, tu đúng đắn người ta xác nhận rõ ràng. Thì đảng này chúng tôi không có dùng một cái gì mà mê tín, thực hành để tự tiến. Nếu các bạn không đi, chẳng có ai đi giùm các bạn. Chúng ta phải rõ ràng cha mẹ thương yêu chúng ta vô cùng, Thượng Đế thương yêu cha mẹ và chúng ta vô cùng. Không có cha mẹ nào mà không thương yêu con nhưng mà chỉ con hiểu lầm mà thôi, hiểu lầm đối với cha mẹ, làm việc bất hiếu.

Cho nên cái pháp này khuyên các bạn không nên làm bất cứ cái gì phạm với cha mẹ Bề Trên, phải có hiếu với cha mẹ. Bởi cha mẹ thể thiên hành đạo, mà các bạn tu không thực hiện được cái hiếu thì cái đạo gì cũng không thành, dám bảo đảm với các bạn không có đạo nào thành. Đừng có tưởng các bạn tu thành Phật rồi cha mẹ phải quý lạy các bạn. Cái đó sai. Không có cha mẹ không có các bạn, các bạn phải thực hiện cái hiếu trước. Dù cho ở thế gian các bạn làm quan đi nữa các bạn phải trở về quỳ với cha

mẹ mới là đúng. Ai thương yêu mình, ai nâng niu mình, ai chịu cực chịu khổ với mình trong lúc sơ sanh. Ngày nay mình được hãnh diện có chức vị mình trở lại mình khinh khi cha mẹ, mình thực hiện sự bất hiếu. Ngược lại nếu mình làm cha mẹ thế nào? Nếu mình làm Thượng Đế thế nào? Thì mình thấy cái chuyện mình tự buộc tội cho mình mà thôi. Cho nên, tôi khuyên các bạn phải biết thương yêu cha mẹ. Cha mẹ sẵn sàng tha thứ, cha mẹ luôn luôn thương yêu con vô cùng, phải nhớ cái câu đó. Nhiều khi cha mẹ khắt khe cũng muốn con tiến hóa và nhiều khi thương yêu cũng muốn con tiến hóa. Sự dạy dỗ của cha mẹ muốn đưa mình tới sung sướng và vô cùng hạnh phúc. Cho nên mọi người phải hiểu cái đó. Cho nên nhiều người tu rồi bất chấp Trời chỉ cho ta là Phật thôi không cần biết ông Trời. Cái đó là cái đại tội không có bao giờ tiến triển được, bị giam hãm trong thanh rồi không được tiến nữa. Ông Phật đi tới thanh mà thôi. Một người được quân bình tư tưởng vô hình vô tướng nhưng mà phải tu nữa để hiểu. Thì ngược lại trở lại nếu mà chúng ta thực sự thanh chúng ta sống với quần chúng mới đem lại ảnh hưởng cho mọi người và sẽ đưa mọi người trở lại cái giới chúng ta đã và đang làm, mới là đúng cái ý chí của Thượng Đế. Ý chí của Thượng Đế là vô cùng tận thì các bạn là loài người các bạn vẫn có ý chí vô cùng tận. Cái hồn các bạn bị giam hãm trong con tim quản lý cả bộ đầu tới ngón chân thì cũng là vị Thượng Đế của tiểu thiên địa, tiểu Thượng Đế mà thôi. Ngày nay mà các bạn nghe rõ và về nghiên cứu tự thức giác, nghiên cứu thêm. Thì chúng ta thấy chúng ta có nhiệm vụ của Thượng Đế đưa chúng ta xuống đây học hỏi và tiến hóa. Thì chúng ta nên thực hiện tình thương và đạo đức để ảnh hưởng các nơi các giới. Đừng tự đắc cho chúng ta là đủ, đừng tự đắc cho chúng ta là học cao, vô cùng tận các bạn không bao giờ học hết. Đức Thượng Đế ngày nay còn phải làm việc. Chư Phật còn phải học hỏi để tiến hóa thì chúng sanh làm sao giỏi hơn được. Cho nên, các bạn bị sai lầm trong khả năng chút đỉnh các bạn đã có mà kẹt trong cái chỗ tăm tối ở tương lai phần hồn thiếu tiến triển.

Hôm nay tới đây đông đảo bà con, tôi chúc cho mọi người sức khỏe và tìm hiểu lấy mình. Tiện đây có gì thắc mắc có thể hỏi tôi, tôi tận khả năng trả lời cho các bạn. Có ai có gì thắc mắc không?

Bạn đạo: Thưa thầy chỉ giáo cho chúng con về cái việc ăn chay. Vì cũng có đôi khi cũng có người nhỏ tuổi ăn chay nhiều khi thấy không đủ sức khỏe, một

là đi học, hai là có khi phải đi làm. Thì xin Thầy chỉ giáo cho chúng con.

Thầy: Cái ăn chay là nó đầy đủ đồ bỏ tại những người đó ăn chay trong cái bị quan nói chừng lược chút rau, chấm chút muối là đủ rồi. Cái đó nó thiếu chất bổ trong cơ thể đi tới hại mình. Còn ăn chay cho đúng đắn thì con người nó mạnh khỏe, nó đủ các chất bổ dưỡng trong cơ thể và chính các lực sĩ hiện tại người ta cũng đòi cái thịt người ta ăn chay nhưng mà sức khỏe cũng đầy đủ. Cho nên, sự vấn mình nó đã về với chúng ta và tuổi trẻ cũng đã hiểu được cái món nào là có độc tố, món nào kêu là có đậm chất bổ dưỡng cơ thể mình có thể tìm những loại rau cỏ mình ăn. Nếu mình muốn ăn chay để cho cơ thể nó nhẹ và nó mạnh và nó bớt bệnh hoạn hơn. Cho nên các bạn vô nhà thương thấy tất cả những người nằm nhà thương đều ăn thịt không, thấy không? Mà những nhiều người đã ăn thịt trước kia bây giờ ăn chay nói rằng từ ngày ăn chay, tôi đỡ bệnh nhiều quá, thật sự có như vậy. Nhưng mà ăn chay phải ăn đúng cách, ăn chay mà ăn một cách bị quan thì đi tới chỗ tự sát. Cho nên, tôi thấy cái tuổi trẻ bây giờ mà ăn chay nó đâu có hại, sửa đồ ăn được, cái gì cũng ăn được, đâu có cái gì đâu, không có sát sanh thôi.

Bạn đạo: Kính thưa thầy, nói ví dụ như là ăn chay như thế này về pháp lý thì được ăn trứng, được ăn pho mát. Kính thầy tại vì con không biết là về những các cái quiche¹ mà ở Pháp người ta chế ra ở trong nó cũng có chút cái phần thịt ở trong thì có thể dùng được một chút hay không?

Thầy: Theo đúng cái phương pháp Vô Vi này chỉ thanh lọc phần điển thôi và ý thức rõ cái tiểu thiên địa này để cho vạn linh được có cơ hội để chuyển hóa, thấy rõ như vậy. Thì mình ăn con gà, con vịt, này kia, kia nọ, trong cái cơ duyên nó tới với mình thì mình chỉ dùng cái ý chí để độ tiến cho nó, nhưng mà về phải công phu, phải khứ trừ lưu thanh. Mà nhiều người nó yếu trong lúc ban đầu mà nó công phu nó nói: Tôi chưa thấy rõ con thú tôi không ăn, nó ăn chay trường. Nó ăn chay để cho nó thanh nhẹ, nó dễ thanh lọc hơn. Đó, còn những người kia nói tôi bây giờ tôi ăn chay không được nhưng mà tôi thích tôi muốn hành cái pháp này cứ việc hành rồi một ngày kia nó đầy đủ rồi tự nó ăn chay. **Chính tôi, trước kia tôi công phu tôi đâu có ăn chay. Tôi ăn mặn kia mà. Rồi tôi hành thết tôi thấy tôi nặng cái thôi tôi ngưng. Tôi ăn chay.** Mà trong lúc

¹ Quiche: Bánh trứng.

tôi ăn chay cho đến nỗi ông Tư ông kêu nói rằng bạn cứ ăn mặn đi tôi bảo đảm cho, tôi không bao giờ tôi tin. Bởi vì, khi mà ông nói bảo đảm tôi chưa thấy con vật, chừng nào tôi thấy con vật nó hiện trước mặt tôi và nó trở về với tôi và tôi chuyển nó, nó nghe lời, lúc đó tôi mới ăn mặn. Thì sự thật ông Tư có kêu tôi ăn nhiều lần, thì hôm đó ông cũng tỏ có vệt này kia, kia nọ, ông kêu tôi ăn vệt, ông mới vừa nói là tôi thấy con vệt, rồi tôi phải lưu ý cái ý tôi chuyển nó qua đây nó đi tới đây rồi nó đi trở lộn lại. Thì ông Tư ông nói rằng bạn cứ ăn một miếng coi thử con vệt nó làm gì. Thì lúc đó tôi ăn một miếng nó chịu vô thì trong đó tôi chuyển ở trong này tôi biết thì lúc đó tôi bắt đầu thâm ít ít để nghiên cứu sự thật. **Bởi vì mình người tu không nên ăn mặn bởi vì hồi trước tôi tu tôi cũng đọc sách, tôi cũng nghiên cứu tu là phải ăn chay.** Cho nên, trong suốt thời gian đó tôi chỉ ăn một buổi sáng, ba giờ đồng hồ tôi ăn một chén cơm. Còn cái ăn chay của tôi là tôi tự nấu cơm để một trái cà vô đây lại là đủ rồi, tôi không có muối, không có mắm, không có dầu, không có gì hết. Đó, ăn rồi là thôi không có làm phiền gia đình nữa. Tôi ăn như vậy đó, rồi rảnh là tôi thiền bởi vì hồi đó tôi không làm việc. Tôi muốn nghiên cứu cái pháp này thực sự nó có phải là có thể xuất hồn được hay không? Tôi chỉ nghiên cứu bao nhiêu đó thôi. Nhưng mà trước hết tôi thấy luyện sức khỏe, tôi kể nó là nội công để tôi luyện sức khỏe, trong lúc đó tôi thiền năm mười phút mà tôi hít không được, hít vô bụng hít không được bởi vì hồi đó tôi tập thể thao, học võ chỉ hít ngực thôi, sau này hít bụng hít không được. Thì lúc đó tôi nói: Nếu có thiêng liêng thật sự có Quan Âm thì làm sao dạy cho tôi hít được thì tôi tu. Còn không tôi uống thuốc ngủ, tôi chết coi thử cái hồn ở chỗ nào. Đó là sự chuẩn bị của tôi. Thì bữa đó tôi xuống hỏi ông Tư hỏi chứ tại sao tôi hít không vô, không hít vô bụng được. Thì ông Tư ông nói: “Bạn tu cho bạn, chứ bạn tu cho tôi sao hỏi hoài vậy”. Mình mắc cỡ, dù không học nhiều cũng học ít. Một người trí thức tại sao bị người ta hắt hủi một câu, mà chính chuyện của mình, mình không lo cứ hỏi người ta, thấy không? Tôi đi về vừa đi từ Dakao đi về đi bộ đi Chợ Lớn mà tâm tư tôi nói rằng đêm nay nếu mà Quan Âm có sự thật xuống chỉ cho tôi hít thành ra làm cái Pháp Luân Chiếu Minh đó bắt tôi hít vô thở ra một, hít vô thở ra hai, không được ngừng và nghe rõ ràng đếm từ li từ tí và nhớ rất dai một tới mười hai, một tới mười một, một tới mười, tới chín, tới tám, tới một hết rồi. Đêm đó tôi ngồi tôi hít được, mừng.

Sáng xuống hít cho ông Tư coi, mừng quá. Rồi từ đó cả ngày tôi cứ làm cái Pháp Luân tôi hít. Tôi sợ nó mất đi, không làm được. Tôi hít cho cái bụng tôi ngày nay cái bụng nó lớn nhưng mà nhờ cái hơi chứ không phải cái này ăn nhậu lớn thành ra nhiều người làm như bạn tôi làm. Hồi đó, tôi cũng đi xuống Lefèbvre² buôn bán này kia, kia nọ. Nó nói rủ thẳng mập này đi bộ về Chợ Lớn. Tôi nói: đi bộ với điều kiện gì? Mầy đi về tới đường Bùi hữu Nghĩa thì tao cho mầy ăn mì với uống bia mà đích thân tao xào. Được, rồi hai đứa đi cặp với nhau đi giữa đường thì anh cứ chỉ ô tô buýt với xe hơi, tôi cứ kéo anh đi tới nơi bắt anh phải làm cho tôi ăn. Bởi vì nó khi thẳng mập này đi không nổi. Tôi nói thẳng mập này có thể đi tám chục cây số không mệt hết rồi có ăn chung gì. Từ Sài gòn - Chợ Lớn đâu có ăn chung gì, đi cho nó coi. Cho nên cái hơi là cái trung ương, cái trung khí đầy đủ con người nó mới mạnh. Có người già lớn tuổi vì cái trung khí kém cho nên nó yếu, nó bệnh. Cho nên bác tu bác làm Pháp Luân rồi con người của bác tự nhiên thấy trẻ lại, thấy khỏe lắm, thấy không? Cái trung khí nó đầy đủ.

Cho nên, tôi bây giờ năm mươi tám tuổi chớ tôi mạnh hơn lúc tôi hai mươi tuổi. Có nhiều người thử đi bộ. Tôi thử tôi đi bộ từ An Khê xuống Quy Nhơn, tôi đi với cái ông cao hơn tôi, chú Trí đó, chú khóc lên khóc xuống. Chú nói chú ở bên Tàu chú đi bộ bao nhiêu. Tôi nói không cần nói bây giờ ở Việt Nam thử coi. Anh đi anh đối bụng ăn chả cuốn đồ này kia, đau bụng. Tôi chỉ ăn có mấy trái chanh thôi mà tôi đi xuống tới dưới, không mệt. Tôi vừa đi vừa niệm Phật, tôi thấy tôi thanh thân, tôi thấy tôi vui tươi, tôi không có buồn phiền. Còn anh đi mỗi chân, phòng căng, phòng chân, tôi không có gì hết. Đi sớm mới tới tới mới tới Quy Nhơn, đi bộ mới thử cái pháp này nó hữu ích.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Nanterre ngày 11/11/1980)

² Lefèbvre: đường Nguyễn Công Trứ.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 10 tháng 11 năm 1973

Dục tánh nan hành nơi giác giới
Chuyển luân luân chuyển tạo thân đời
Không hành tự giải nan minh đạo
Sắc dục tương sanh lập luận lời

Sanh ra tạo thế ở đời
Tranh giành đoạt lợi nơi nơi bất hòa
Miệng thời ngôn ngữ thật thà
Tâm thời xử sự khó hòa khó thương
Mỗi người sẵn có một đường
Âm dương tương hội tự lường tự lo
Bản thân nẻo hóc quanh co
Đường đời cũng vậy khó dò khó đi
Uớc cao tham vọng cũng vì
Dục tình đưa đẩy thân thì bất an
Ai ai cũng muốn giàu sang
Chung quy cũng chẳng minh đàng giải tâm
Trừ phi tự giác tự tầm
Bản thân giả tạm tự thâm tiến thặng
Cảnh Trời sắp sẵn cơ tầng
Nơi nào cũng có cảnh lần sửa sai
Thoát ly thế cảnh bi ai
Tâm minh hòa cảm nơi đài thiên không
Hồn ta chuyển hóa không không
Nơi nào cũng tiến cũng không nơi nào
Lòng không phân biệt thấp cao
Chính ta tự phá hàng rào u mê.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Năm Mươi Tám

ĐẠO ĐỆ THẬP ĐIỆN THẨM SÁU NỂO LUÂN HỒI

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 3 tháng 6 năm Mậu Ngọ (1978)

Thơ

*Nhất thất nhân thân vạn kiếp nan
Đoan hành đạo đức chính y quan
Bạt mao đài giác phi vi bối
Thủy lục đầu sinh sương nguyệt hàn*

Dịch

Một mất thân mình vạn kiếp nguy
Tuân theo đạo đức chính xiêm y
Sừng lông xác mọc đời phi nghĩa
Đất nước sương trắng lạnh noãn thai.

Tế Phật: Nếu không tu để kiếp người rớt xuống kiếp cầm thú thì sẽ bị khổ sở tới vạn kiếp, bởi vậy phải lo sửa đổi y phục cho trang nghiêm, tuân hành đạo đức sống ngay thẳng. Nếu không bị đầu thai làm kiếp thú mình mọc sừng lông hành động phi nghĩa, làm kiếp sâu bọ chui rúc chốn đất bùn nước đục, gió trắng sương tuyết lạnh lùng. Bữa nay chuẩn bị đạo âm ty, Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh: Xin vâng lệnh, thưa tại sao ân sư không nói thêm nhiều câu nữa?

Tế Phật: Lắm lời ắt sẽ sai lầm, nói nhiều ắt sinh quái gỡ, do đó nói ít là hay hơn cả, nói nhiều giá trị cũng chẳng bằng tiền.

Dương Sinh: Vâng vâng, con đã lên đài sen, chuẩn bị sẵn sàng....

Tế Phật: Đã tới nơi. bữa nay trở lại Điện Thứ Mười xem rõ thực trạng sáu ngã luân hồi, con phải gắng lên tinh thần.... Minh Vương Điện Thứ Mười đã tới.

Dương Sinh: Vái chào ra mắt Minh Vương.

Minh Vương: Hoan nghênh hai vị tới thăm bản điện, lần trước chỉ mới đến xem quán Bà Mạnh, hôm nay phải tới xem xét cảnh trí đài Chuyển Kiếp Luân Hồi. Mời Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh theo tôi tới phía trước.

Dương Sinh: Cảm tạ Minh Vương lại một lần nữa hao tổn tinh thần để hướng dẫn và giảng giải chúng tôi thấu hiểu.

Minh Vương: Không có chi, đây là nhiệm vụ của tôi. Chúng sinh ở dương gian nếu như không cải tà quy chánh ắt hẳn đài Chuyển Kiếp Luân Hồi sẽ quay miết không ngừng thì chúng sinh quả là bất hạnh.

Dương Sinh: Dòng sông phía trước nước đỏ cuộn cuộn chảy, đó là sông gì vậy?

Minh Vương: Đó là Xích Hà (*Sông Đỏ*) tức dòng tinh huyết giao hợp của chúng sinh tuôn chảy, nhìn sông đỏ cuộn cuộn chảy tựa tình dục của chúng sinh dào dạt vô chừng.

Dương Sinh: Bên sông còn có vật gì giống như hình chiếc bánh xe chuyển động không ngừng?

Minh Vương: Đó là đài Bánh Xe Chuyển Kiếp (*Chuyển Luân Đài*) cũng là xe Sông Tía (*Tử Hà Xa*) đang chìm nổi trong sông Đỏ, quay miết không ngừng.

Dương Sinh: Tại sao bên cạnh còn có thêm cây cầu bắc qua?

Minh Vương: Bản điện là chốn chuyển kiếp luân hồi, biên giới âm phủ tới đây là chấm dứt, cho nên cây cầu là điểm nối các ngã đường khắp chốn. Tiếp theo còn có 6 cây cầu khác cất bằng vàng, bạc, ngọc, đá, gỗ, tre.

1/. Cây Cầu Vàng: Phàm tại thế gian có công lớn tu nhân tích đức, sau khi đi thăm các ngục, được âm

phủ phê chuẩn cho băng qua cầu này lên thiên đàng. Nếu như công quả tròn đầy, là kẻ sĩ chân tu sau khi chết, có người chỉ mới tới âm dương giới (*biên giới âm phủ và dương gian*) là lên thiên đường cực lạc ngay, không phải đi qua cầu này.

2/. Cây Cầu Bạc: Phàm tại thế tu nhân tích đức đạt mức trung, sau khi chết tới Sở Tự Thiện tu luyện, thời kỳ khảo hạch thông thuộc kinh điển, nếu trúng tuyển được tới “*Cửu Tuyền Bộc Bố*” (Thác Cửu Tuyền) thanh tẩy tính linh, qua cầu này lên dương thế nhậm chức thần, tiếp nhận sự sùng bái của cả hàng vạn người, nhang khói không dứt.

3/. Cây Cầu Ngọc: Phàm tại thế có công tích thiện, sau khi trải qua sự thẩm xét của các điện xong được đầu thai nơi nhà kẻ phú quý chốn phúc địa ở cõi dương gian, sẽ qua cầu này mà vào đài chuyển kiếp luân hồi đầu thai.

4/. Cây Cầu Đá: Phàm tại thế công tội ngang nhau đầu thai làm thường dân, qua cầu này vào đài chuyển kiếp luân hồi.

5/. Cây Cầu Gỗ: Phàm tại thế tội nhiều hơn công sẽ đầu thai làm giới bần tiện hạ cấp, chịu nghèo khổ cô quả, sẽ qua cầu này mà vào đài chuyển kiếp luân hồi.

6/. Cây Cầu Tre: Phàm tại thế phạm tội ác quá lớn, phản bội thiên lý nhân luân, trộm cướp giết người

dâm loạn ác nghiệp tràn đầy, sẽ đầu thai làm loài thai (*súc vật*), noãn (*chim muông*), thấp (*cá tôm cua*), hóa (*côn trùng*), qua cầu này mà vào đài chuyển kiếp luân hồi.

Dương Sinh: Đa tạ Minh Vương đã khai mở. Tại sao trên cầu Vàng và Bạc dấu chân người quá ít, còn cầu khác quá đông đúc giống như cổ chen chúc đuổi theo cho kịp thời giờ.

Tế Phạt: “*Ta đi cầu gỗ dành riêng của ta, người đi nẻo đường dương gian của người*”. Không dính dấp với nhau, đó là các âm hồn sắp chuyển kiếp luân hồi, húp xong cháo lú mê mê tỉnh tỉnh chen chúc đi trên các ngã đường dành sẵn cho mình, người bạn y phục quan tước, kẻ vác dụng cụ người mang nghiên bút, kẻ mặc da thú, kẻ đội đầu thú có sừng, kẻ điên điên khùng khùng, mỗi người mỗi vẻ biểu lộ rõ bản năng nao nức lên dương thế.

Minh Vương: Họ đều mất lý trí giống như cầm dao mà chẳng biết phen này đi; người không chết thì ắt ta sẽ chết, lại còn hí hửng ra chiều đắc ý. Cảnh dương gian cũng giống hết cảnh này, thế mới biết hố sâu bẫy người, lửa thiêu còn bốc cháy, hiện tượng luân hồi chuyển kiếp sinh sôi nảy nở thấy cũng chẳng khác gì cảnh đó.

(còn tiếp)

